Милен Алемпијевић

О врстама смеха

886.1-1

сигнатура

157019

Милен Алемпијевић

О ВРСТАМА СМЕХА

ШЋЕЛА

Едиција

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига девета

Уредник
ДРАГАН ХАМОВИЋ

Милен Алемпијевић

О ВРСТАМА СМЕХА

Народна библиотека
„Радослав Веснић”
Краљево, 2001.

Слика на корици:
Пабло Пикасо „Жена која седи“ (1927)

САСТОЈЦИ ПАДА

886.1-1
сигнатура
157019

ОН СЛУША
ГЛАС СВОГ ГОСПОДАРА

лепе бркове има мој човек
па жене уздишу псујем и
срећног човека гледам
сукрвица капље из његове мисли
слађа од дињиног сока: и
сутра биће исто

направим салто — хоп!
на крају свог трка друкчије
не може двориште је мало
друкчије разбио би трк ову
ову псећу главу не заиста
не марим да псујем али морам

мој човек каже: добар буди
ја псујем и топим се од сласти
ах то дивно безазлено данас!
опсцене речи! опсцене речи!
неиздржива лепота! као раст
биља неког бестидног зеленила

(У дворишту
мог лавежа
хор муцаваца
под плећкама
сврбуцка их
ускоро ће да
одлете
ти муцавци
чудесни
певачи.)

О БИЛО ЧЕМУ

о било чему
обичним речима
без много слова

ако се тежи утиску
као кад ражани хлеб
рецимо
понекад се прикаже

о било чему
задовољство је
над сваким

због потребе
која је и сама
било шта

онај ко би о било чему
не слути
у жару одбаченог знања

да је то посао који
надилази притајеном лепотом
занат нарикаче
умеће власуљара
вештину ужара

ОСТАЦИ

I

испречило се колено после свих оних чуда
у прегибу колена пустолов сусреће смрт
све храмови унаоколо хиљаде ватри песме
с пролећног дрвећа опадају мириси и лати
а смрт је за овај сусрет зачудо у белом

II

морепловац је купио хлеб у родном граду
дао је неке жуте новчиће у оловно јутро
само нек си се вратио каже пекарка
и шапће хлебу: слушај векно владај се
ваљано добила сам лепе новчиће

III

рудар је забио пијук у жицу и почео да плаче
на крају ће опет бити крив за све
ова жица не свира и не звони иако
херој на светлу дана признаје откриће
и сви му стежу шаку којом онанише

IV

сав немир данима пред многим очима
а из нежног стомака израстао крст
клесар се мајао по мекој долини
клесар се није сетио важнијег мотива тек
жена је допустила и сад је сви знају

V

тапшало се па је јутрос никло биље
играло се урме су за доручак и
пре него што се поздравимо
ваљало би да сперемо овај чудни мирис
испред куће у кадама пуним жита

ПИШУЋИ

за Ј. Р.

Мало
овде.

И-
овде.

И мало
овде.

Као кад
Довршаваш слику.

солиш јело.
Голицаш дете.

Једна.

Па
две.

Једна,
две.

Овако долази
Птица кљује.

киша.
Неко хода.

Реч
„светлост".

И реч
„пада".

И још две:
„по нама".

Лиже прсте
А нежни

душа.
кишин пад.

А ничег

заправо

ПАСПАРТУ

добар дан
да ли ме се сећате?

ја сам се раније звао друкчије
али то је било уистину давно
сада се више не зовем тако
па сам дошао да вам коначно кажем
то моје ново име које нисам одабрао
међу постојећима већ сам га направио
без ичије помоћи и без ичијег знања
испало је савршено без лажне скромности
а како и не би кад је уложен велики труд
вештина искуство и много времена али
не жалим јер признајте и сами у животу
једног човека мало је ствари важних као име
име је важније и од лица јер лице
лице вам често и не треба
зато име
то свакодневно чудо
без њега се напросто
не може
име је слика а човек њен паспарту
без имена неозбиљно се постоји
као рецимо: картонско сунце!
без имена човек је призор
из дневне собе
име
неко справља од слепца и слепчевог пса
ја не ја од старих речи: једна две
трећа неколико стара рецептура
између почетка кога нема и краја који
не постоји довољно је места
требало ми је ниједан дан хода
успео сам и сада о томе ћутим

(он је био неустрашив
писаће у потоњим књигама)

ОСТРВО

дођите на острво
помиришите једну од
кутија кијајте потом од
жеље за чешљањем

на првом минус спрату
крзнене играчке безбрижни
пацови вичу вам: ово је
поринуће-не-потонуће

на другом под морем
служе вечеру: јагњетину
младу од нелагодности
једачи унаоколо

на трећем — ништа

минус шести је спрат
умањених жена такозваних
мајки

на седмом — нико

у усамљеним собама
на минус осмом
некад су испијане тинктуре
гранита и базалта

(уздужни пресек: не сећам се четвртог ни
петог но
не мари)

а овде а овде
на дну почетка
ја
склапам кутије и
обноћ
шаљем их горе

157019

НОНЕТ

отварам моја
стара моја лепа
добра моја уста

улазим један по
један милости
нема

обављам се

шоља и шоља и још једна шоља
шоља до шоље још три и још
једна шоља а ту су и шоља
и још једна шоља

водњикави мол
блоћка у празнини

авангардна тишина
збирке

(чајеви негдашњи и
њихове окрепљујуће
лажи)

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА КРАЉЕВО

TABULA MACULA

једем и све гледам за њим
господин је лепу стварност
имао у себи: полица до полице
мноштво полица и обиље
на њима стварно неопходног

тамо где светлост бере со
као што трешње деца беру
без журбе сад кад су већ ту
господин је себи самом добар
отац и то се подразумева

он овуда више неће проћи
кад сви мисле то ја га сретнем
побрајам имена господинова
док пролази: свако је нечији
пред насртајима тишине

(он одлази кући
потом а
тамо је под
од живих риба)

једем и све
гледам за
њим

ЈАБУКЕ

простор
раздешен

тучом
јастуцима

голубије
беснило

теорија
накане

две половине
усамљености

слепи за боје
сити свега

ми смо
пријатељи а

пријатељи се
дарују јабукама

ЈЕГЕ

Или
Мајсторов одлазак

Јеге никада није волео да лаже.
Отуд страст за површином.
Јеге је душу испунио чекањем.

На бела вратанца између речи
Ушао је у псовку да посети своју
Све оне лепе остареле празнике

Ка-ко. Ка-ко-ка-ко. Ка-ко.
Дрвене коцке у презимену његовом
Сударале су се по цели дан.

Лекција о понизности савладана.
Јеге ће изрећи дивне састојке пада.
Круна спознаје сред побођености.

О, јеге, јеге, весели солипсисто!
Као да ресиш Прву жену уживаш
У земљиним страсним саветима.

ПИЈЕТА

лице ти је мајушно
видим сузе
за њима леп али
прекратак траг

тако си мала
да ти је и крило мало
и руке су ти
некако кратке

а и ја сам мали

ето поменух и себе

(помало се стидим
а једва чекам)

ПРИЧИЦА

његово величанство
у црном руху (црно ће
касније бити у моди)
имало је наваду
мимо осталог света:
волео је да прича
јабукама

његово величанство
краљ одевен у црно
био је један сасвим
али сасвим мали краљ

имао је мало краљевство
малену краљицу у црној хаљи
минијатурну кћи и малог коња
(у једног омањег бога је веровао)

оно због чега историја га
памти је достојанство са
којим је изашао пред народ свој
оног малецког јутра:

лице му је било изгрижено
а у руци
место инсигније
смејала се јабука на сав
глас

УНУТРАШЊЕ ДВОРИШТЕ

у ноћи у којој немам
ни пса ни птицу ни
акваријум
па тако ни акваријумско
биље иза кога би могла
да се скрије уплашена риба
преостаје ми једино да се
изненадим земљотресом
од неколико степени меркалија
пре тога марљиво чекајући
кратећи време одавно
измишљеном игром:
прст се споро али спорошћу
која изазива жмурење
умочи у теглицу с медом
кад се додирне безмерно
меко тегличино дно
прст се извуче
снагом обећаног повратка
и док се земља припрема
за мало ноћно померање
медова рана зацељује
а с прста капље и шири мирис
његова цветна душа

РАСКОШНИ НЕСПОРАЗУМИ

Време не пролази
а не стоји
она
тањире пере.

Отворена врата
висе
чују се
многа дозивања.

Киша ће и
он склања
децу улице дрвеће и
друга добра.

ПЛАВИ ЗИД

ГРОМ И ЈАПАНСКА ПЛАВА СВРАКА

(жена која ћути)

ислужени гром остарео сад тиши
пресолио се да га више не би пробали
поткрадају му се се грешке при-
крадају боље је рећи алунирају
на живу скраму мучног питања

колико је ваљано умрети митском
смрћу посматрача збуњен инстинктом
који упућује на збуњење?
нема велике речи док је не разумем
све што не знам није се догодило
вичан спавању трагам чекајући на-
говештаје од тешке бронзе у стомаку

* *не оскудевајте*
у разрамљеним
мотивима
громе...

скакач је бео јахач је плав шта је
то ако није биографија ослоњена на педигре?
тешко је не бити на крај срца под
простртим рубљем свода и сунчевом жутом
мрљом посластицом из које капље маст
али и то је боље од лампиона птичијих из-
морених тела и капања горњих киша

јаје као јаје још само један живот
тај инстинкт озарује равноправно и тебе и
мене повуцимо се се у одсјају ове по-
руке у кост светла у сломљеном ходнику
никад се неће сетити тамо да нас траже

** *не очајавајте громе*
ви и ја
ми смо лепи
не требају нам огледала

---

*,** *Ако неком говорите песму, ове делове прећутите*

ЖЕНА КОЈА ЈЕ ИЗМИСЛИЛА НЕШТО НА ВОДУ

ја њу знам одавно памтила је
само непотребне ствари
проблем је у њеној генијалности јер
то што је изумела — ради!

откриће је настало упућени тврде
у оних једанаест избрисаних дана
када је изу́мила све из узорне читанке
решена да је надживи њено лично чудо

то нешто на воду је
Дан Купања Крава

(црна крава уранских рогова
крава са пегама од шумског хумуса
по њој све сама башта до баште
има једна од старих је пањева
светлуца аветињски то јест свечано
дебела крава са мршавим звоном
под мајчинским вратом
неколико је зелених зелене су
од лежања оне су најлепше
плава шепава мишићавог гласа
трепће као остарела глумица
крваво црвена сетног бурага
са наногвицом од малахита
и бела крава са верандом и ветроказом)

данас је празник
(хвала ти жено)
данас ћемо да купамо
наше љубљене краве
а после зна се: мужа

прстословље

ЖЕНА КОЈА СЕДИ

дрво спава
изнурено знањем

боји се
сања столицу

будна по сећању
Жена Која Седи
обликује покрет

лебди суштина
престола

дрво листа

ПЕРИПАТЕТИЧНИ ДОРУЧАК

(жена која једе)

доручковати треба
увек ноћу
ноћу су ребарни лукови
лоше воље

а и кровне греде
имају чудан спазам

ваља доручковати ноћу
и зато што су штаке
заузете пупљењем

а железнички прагови
жудњом за
.лепим вратима

укратко
ноћу сви нешто пре̌че раде и
ником није до јела

зато
Жена Која Једе
увек доручкује
ноћу

ЖЕНА КОЈА ГОВОРИ

не претура више по свом
хералдичком сећању

одустала је од свега

најчешће зева

понекад каже: ако
иако
а ко
други

понекад се лажно представља
као Жена Из Три Дела или
Жена Која Гори

омиљена псовка:
речи су да би се ређале

кад ћути прати погледом
своје кораке
зачиње псалме од
скроба

остатак историје
наставља се

(Жена Која Говори
сиса палац)

ЖЕНА КОЈА ПЛАЧЕ

од Жене Која Плаче тражите
жено дај шта даш лудак може
да се начини приручни од тих уста
или од оне остареле крви да ради
што и сви луди раде да бере цвеће
или да пева уз звона с пароброда не
марећи низашта осим за ону дивну руску
реку.

Она Која Плаче у кући од куће
дворцу-губарнику власница планине
сама је направила могилу јер
јајету треба достојна хумка
од ње тражите она ће дати сигурно
као што је лице навучено на туђу кост
као што је живот лубеница кашиком поједеног
срца.

дај шта даш само тако реците
она ће дати јер има и више него што јој треба
то знају сви осим ње подсетите је добра је она
као добар дан и ништа заузврат не тражи
само се врпољи и врпољи се још мало и пипа
своје истетовирано тело и каже вашем
поклону и вама нема потребе заиста ја сам хроничар
само.

ако Жена Која Плаче и умре остаће
упражњено место иза ње а с њом ће умрети
и њена мачка и њена чаша иза мачке
остаће песак и времену неупотребљив иза
чаше остаће вода у хистеричном смеху са
пеном по ивици уста као у лудог те зато
иштите од Жене Која Плаче док је жива
жено дај шта даш дај кад ми толико треба
преклињем те.

ЖЕНА КОЈА СЕ ОГЛЕДА

нема имена јер где је име
ту је и надимак а надимак
омаловажава име

узнемирена као сива ветрушка
навика је јача од свега
истераће ову другу из гнезда

Жена Која Се Огледа смеје се
сви се чуде: и огледало и лице
она не

њена хаљина са воћем
вертикална мртва природа
њена хаљина носи је свуда

Жена Која Се Огледа смеје се
кукови је сврбе
мек живи наклоност од овог света

(нек живе призори у
замишљеним рукама)

стигла је и мрак
њена малоумна рођака
светло одлази покрет излази из
себе

сваке седме године Жена Која
Огледа Се напише песму и
увек то буде песма о воћу
о воћу пошто је зима

ЖЕНА КОЈА СВЕ РАДИ НА КОЛЕНУ

откад је отишао
све на колену:

пише
чита
једе омлет
пикслу држи
понекад мачку
(псст: онај лепи сто сада воли другу…)

ноћна су страдања и
месец муца: на-најезда хране!
(али стола нема)

сад кад си ме измислио
бићу добра према теби
(касно је стола више нема)

преведена на језик тренутка
киша стрпљиво пада
(у њеној избби стола више нема)

живот без стола и није неки живот
зато она плаче

и клечи

ЖЕНА КОЈА ЈЕ ОДЛУЧИЛА ДА УМРЕ

Жена Која Је Одлучила Да Умре
говори с лева у десно и
сваке ноћи у сопственом сну
боји зид у плаво

она је прошла кроз нешто
недовољно завршено
зато њена мисао храмље

док боји зид сећа се
свог тела непреболне глине
у завежљају ноћног догађаја
могли смо се срести
каже
била сам гола као слутња

фарбај жено и ћути
свега ти!
каже Жена Која је Одлучила Да Умре

она испија чај за аутодидакте
зачињен медом а мед хрупи у крв
то је важно јер она смишља шару

родићу те намири ме лепотама
у инцестуозној фамилији симбола
бићеш пажено и мажено чељаде

док пере четку у бурету с кишницом
после завршеног посла
Жена Која Је Одлучила Да Умре
пита се: нећу се ваљда опет пробудити?

ЖЕНА КОЈА ПИШКИ

згуснути мишићи
тргне се: неко ме сања

прозор рами
прастари
призор
(дамара силицијумско срце)

подмеће руку под себе —
скромни прилог историји
алги и
породичних тајни

лако је замислити растиње
у предаху зидова
(*malade imaginaire*)

одасути мало
за душу
једној белој причи

ПРОДАВАЦ ЖИВОТИЊА

(невидљива жена)

госпођо ви сте сликарка
видим по мрљама у очима

купите мог мајмуна или
моје глисте

госпођо ви сте шваља
одаје вас тај кратки трзај

купите мог канаринца а
имам и читаву стену шкољки

господине ви сте госпођин
ако се не варам

купите и ви нешто
зашто да не

(у одаји
иза тезге неко
силно се смеје

да могу да видим
било би то
чудесно у
мојим очима

МОМАЧКО ВЕЧЕ

Све сам узимао озбиљно као да сам бесмртан.
Ж. П. Сартр, „Зид"

Мицкјевич Шломович Мондријан Бранкузи
Ниче, Ростропович Росини! и Богза
Кроче и Верешчагин Моне Ибзен и
Пиноче; Гомбрович. Мусолини! Маркузе.

И Борис Вијан
поприлично пијан. О, да
бога ми и ја.
Изнеће ме на рукама
у предбрачним мукама.

Гумиљов и Бош Кокошка, Фриш Рембрант
Гурђијев? Кот Фројд и Арто
Џагиљев и Кокто, Фасбиндер Барт и
Берђајев? Клопшток, и Форд. Рибентроп.

И Томас Ман
страшно пјан. Па шта,
опих се и ја!
Изнеће ме на рукама
у предбрачним мукама.

Наједампут, појави се — ЖЕНА!
А они ће у хору:
„Жено, богаму, шта ти радиш овде?!
А, да! Конобарица! Глупо питамо!
Трк по још пића и брзо се врати,
Па да те пипамо, и мало штипамо!"

Рубироза Брамс Фернандел Брехт и Брел
Кензо и Бах и Арп Де Фаља и Брем
Гершензон Грос и Хармс Де Гол и а и Блум и Јунг
и Шенберг, и Маркс! Гардел, и Мунк.

Франсоа Вијон,
пијан је и он. А као и пре
и ја сам, *c'est vrai!*
Изнеће ме на рукама
у предбрачним мукама.

ЕПИЛОГ: Моја невеста, г-ђица Сутрашњи Дан
Због које попих сав овај мрак
Ликом подсећа на моје бивше жене
(Хироманти су ми одсекли длан
У замену за један половни фрак).
Волети богаља, лако је. И — она воли мене.

ТЕГОВИ ЗА ИСТЕЗАЊЕ ПРСТИЈУ

ЧЕТИРИ РЕЧИ

Као четири звука хармонике: један за воду у чаши, један за чамац од лимунове коре, један за преподневни ветар, и један за радост старих удављеника.

Четири речи (изговорићу их ускоро!). Као да су одувек ту. Као да су овде никле, осећам их као зубе.

Ево их, четири речи: Миришеш. Ми. На. Крофне.

Миришеш ми на крофне. Ти миришеш на крофне какве је правила моја тетка која ће ускоро да умре. Отуд моје порећење добија на значају. Јер, треба да знаш, предност је имати остарелу тетку кад се са неким волиш. Она ће отићи када се сви будемо надали. Тако се навикавамо на будућа изненађења као на нове, неизлечиве врсте смеха.

ЗЕЛЕНО ЗРНЕВЉЕ

„Помози ми, на Теби је ред, зар си заборавио колико сам ти пута до сада помогла да останеш у мени?"

Обично, кад је ваздух сав од зеленог зрневља, моја сусетка чека и пева.

Рефрен гори презривим пламеном: *„Киша пада, мој си пријатељ, киша пада мој си пријатељ ..."* Зубâ црних од угља, моја сусетка пева. Док чека.

Биће све у реду, волео бих да могу да јој кажем; не брини, биће све како ваља, као у старој песми коју очеви звижде док се брију. Биће то непојамно снажно, као клонуће слона под јаром светала арене, у муљу одушевљења, у усахлом пуцњу бича дресеровог коме је остало још само да се са нејасном зебњом поклони публици.

Пад камена у воду код њих буди жељу за чајем.

Он: Када се све примиче свом крају, као глас глумца иза његовог прозора где ствари почињу. да лете додирују се миришу једна другу у безнадежности већ заборављене улоге, треба бити спреман да се реч пободе у земљу и да се седи око ње стрпљиво, док не олиста.

Она: Ако се не деси?

Он: Као балкон остарелог позоришта, у ненајављеној тутњави, без беса, тек онако, срушићемо се.

Она: И нико неће веровати. Сем оних који ће у зноју лица свог да извлаче мртве претплатнике на најјефтинија места, истинске љубитеље театра.

(Други је осећај улазак воде у камен, од те полности они другачије дрхте)

КОЛЕКЦИОНАР

Ми који смо унутра остајемо овде, они који су напољу остају тамо.

Нека те то не брине: ваздух уноси забуну.

Ево, на пример, ово је једна лепа и добра шума. Од пластелина крпица лепенке; уметник је исекао мајчин пењоар да би дочарао овако уверљиву сенку вечерње шуме кад полако и поуздано страх улази и у оне који су одвајкада у њој.

А ово, ово су тегови за истезање прстију — само вежбом се постаје мештар сенки на зиду; фину прашину понекад обришем са њих, као са музичких инструмената начињених руком старих мајстора чија лица нагризају сан будућих иконописаца.

И моја коса је тамнела од млека, нека те то не брине.

КУПИ ЦВЕЋЕ

Као један од оних црва понетих у устима риболовца који не би да се одвеђ често враћа на обалу. (Вади нас једног по једног, претходно промуља језиком као да мисли да смо поспали; вади нас једног по једног и меће на удицу да се тако узнемирени бакћемо с његовим будућим уловом.) Тако се понекад осећам. Кад каже нешто посве необично.

Купи цвеће.

А притом, низ лице јој клизе санке, и пас, непрегледном белином украшен, узалудно трчи.

ПЕТРОВА ЗАМИСАО

Хвала ти за ову поподневну светлост којом ме нештедимице обасипаш. Не, стварно, стало ми је да знаш да ти се из дубине властитог, помало заборављеног срца, захваљује тридесетпетогодишњи мушкарац који се одазива на Теби драго име; окружен дечурлијом; ту негде је и жена која му је помогла да их начини ваљано. Хвала Ти на овом напитку, он је хлебова крв који је Твоје тело; у устима мојим невидљиви је градић пун кућа са чијих прозора кличу Твојој љубави.

Петрова замисао је да плати овај ручак и рачун за хотелску собу. Да купи бензин, и пикслу обрубљену школькама коју ће његов таст иако непушач држати на радном столу још неколико зима.

Петрова замисао је да сакрије узбуђење, овог, последњег дана, да би себе и своје с миром одвезао натраг, кући.

КРЕТАЊЕ ГРАДА

Испитујући могућности сунце је потонуло у луци.
Изрониће сутрадан на истом месту.

У међувремену, вођени фаровима властитих очију усађених у мачије главе, многи ће нагло скретати у мрак, у рано Ја улицâ које су им се однекуд учиниле познатим. (Доле, у луци, налик божанствима, бродови: тренутак бесмртности дат за име непостојећег тла чијим светлим и распеваним лукама хитаће где све врви од раног јутра.)

Ноћ једе нешто слано, и толи жеђ водом потамнелом од сећања.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА КРАЉЕВО

О ПЕСНИКУ

Милен Алемпијевић је рођен 1965. године у Чачку, где и сада живи и ради. Пише поезију и прозу.

Књиге песама: *Склупчани гласови* (1995), *Слани човек* (1997), *На тим рукама* (2000).

Књига прича: *Хаљина са цветовима* (1999).

САДРЖАЈ

САСТОЉЦИ ПАДА

7 Он слуша глас свог господара
8 О било чему
9 Остаци
10 Пиштући
11 Паспарту
12 Острво
13 Нонет
14 Tabula Macula
15 Јабуке
16 Јеге
17 Пијета
18 Причица
19 Унутрашње двориште
20 Раскошни неспоразуми

ПЛАВИ ЗИД

23 Гром и јапанска плава сврака
24 Жена која је измислила нешто на воду
25 Жена која седи
26 Перипатетични доручак
27 Жена која говори
28 Жена која плаче
29 Жена која се огледа
30 Жена која све ради на колену

31 Жена која је одлучила да умре
32 Жена која пишки
33 Продавац животиња
34 Момачко вече

ТЕГОВИ ЗА ИСТЕЗАЊЕ ПРСТИЈУ

39 Четири речи
40 Зелено зрневље
41 Поподневни чај, театралије
42 Колекционар
43 Купи цвеће
44 Петрова замисао
45 Кретање града

47 О ПЕСНИКУ

Милен Алемпијевић
О ВРСТАМА СМЕХА

Едиција
ПОВЕЉА

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига девета

Уредник и рецензент
ДРАГАН ХАМОВИЋ

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„РАДОСЛАВ ВЕСНИЋ"
КРАЉЕВО

За издавача
МИТАР МИТРОВИЋ

Секретар Уредништва
ВЕРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

Опрема корице
АТЕЉЕ РА ПЕШИЋ

Слог и прелом
ПОВЕЉА

Штампа
АНАГРАФ
Краљево

Тираж
400

Краљево
2001

CIP — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

886.1—1

АЛЕМПИЈЕВИЋ, Милен

О врстама смеха / Милен Алемпијевић. — Краљево : Народна библиотека „Радослав Весник", 2001 (Краљево : Анаграф). — 47 стр. ; 20 cm. — (Едиција Повеља. Библиотека Поезија, данас ; књ. 9)

Тираж 400. — О песнику: стр. 47.

ИД = 90965004

Народна библиотека
'Стефан Првовенчани'
П 821.163.3/.6-1
АЛЕМПИЈЕВИЋ М.
О врстама смеха
000157019
COBISS ©
КРАЉЕВО